

A close-up, black and white photograph of a piano keyboard. The focus is on a section of the keyboard with several white and black keys. The word "Four" is written in a cursive, handwritten font on a white key. To its right, the word "Five" is written in a similar cursive font on a white key. The background is dark, making the keys stand out.

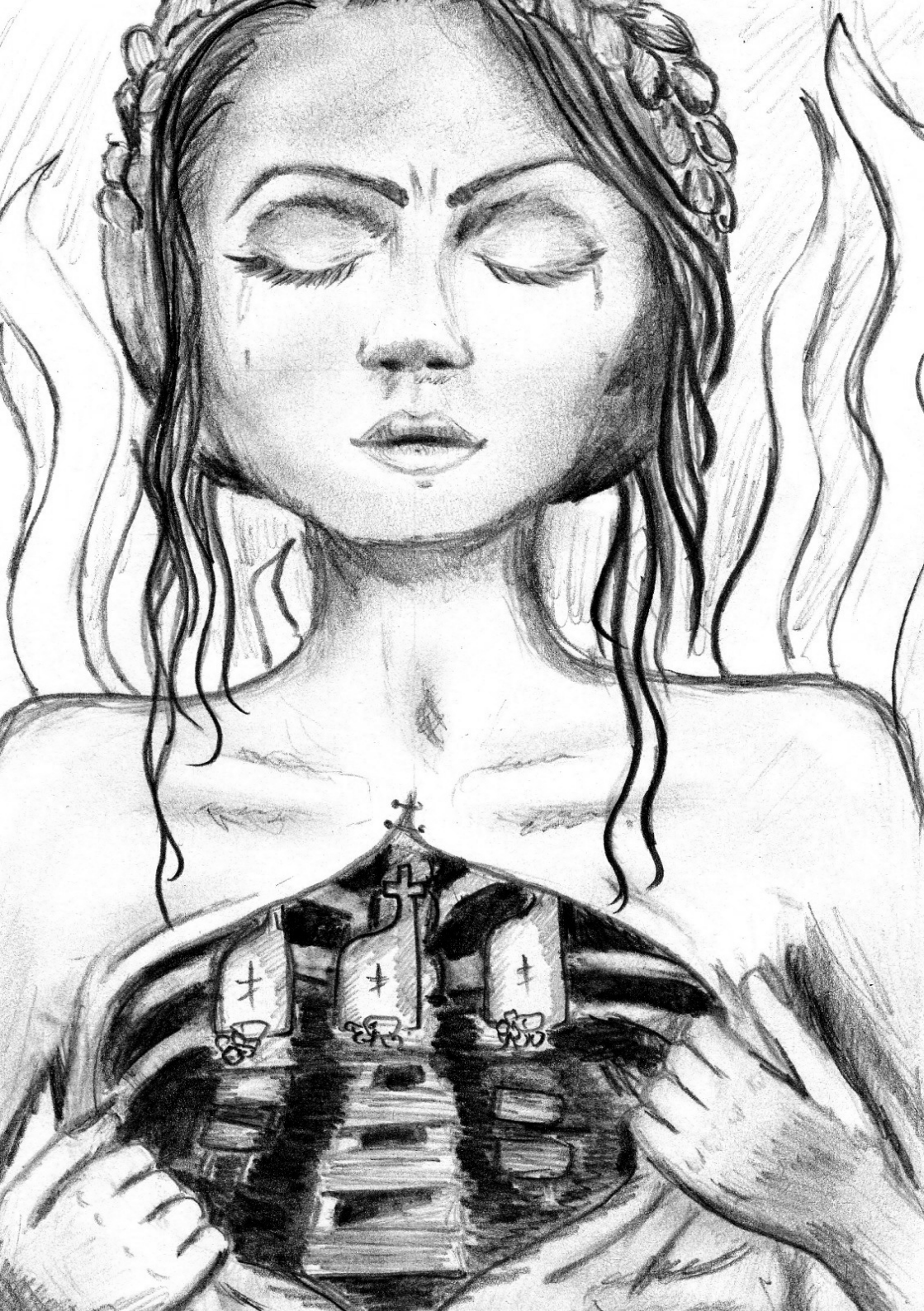
Four

Five

ЗМІСТ

Іван Кубович	5
ДУХ.....	6
Тінь вітру	8
Хто я? Де я, і чому?	9
Сніжана Данилюк	11
МОЯ	12
Я ПОВЕРНУСЬ!.....	13
РАХУНОК	13
Про місто.....	14
Для нас.....	15
Наталія Карпова	17
Без слів.....	18
Метіль	19
На прощання... ..	20
До тієї, що стала єдиною... ..	21
Дерево любові	22
Ты и я.....	23
Оксана Мамчур	25
Україно	27
Людина	28
До бою!.....	29
Мар'яна Мельник	33
Потонувші	34
Ну, давай!.....	35
Аліна Іванова	37
ШЕВЧЕНКО Й УКРАЇНА	38
МРІЯ	39
ВЕСЕЛКА ЖИТТЯ	40
ДЯКУЮ ТОБІ, ІСУСЕ!	41
Крістіна Монастирецька	43
«Присвячено майдану».....	44

Павло Карпik	47
ГОРЕ-АРХІТЕКТОРИ	48
Сергій Білаш	51
День студента.....	52
Каліщук Юрій	55
А я хотів, я ж так хотів.....	56
Сова	57
Людина Дощу	58
А пам'ятаєш?.....	60
Творець	61
А давайте віку не лічити!	62
На одній хвилі	63

Ivan Kuznetsov

Ivan Kuznetsov

ПРИСВЯЧЕНО ПОДІЯМ МАЙДАНУ

ДУХ

Вільним вітром в полі став,
В обіймах волі він зростав.
І став, зробився, становився...
Пропав, змарнів, та не змінився,
Як птиця та, з вогню вродився.

На вільний світ повстав - злякався.
Поглянув кругом - не зостався.
Утік, не бачив тої крові,
Що падала дощем, як в Трої.
На землю, плити мармурові.

Багато світ вже того бачив,
Як мати вдома гірко плаче.
Як брат на брата йшов з ножами,
З вогнем-мечем та іншими ружами,
Як люди гинули родами...

Не зміг, не витримав - піднявся,
Народ за ним. Звідкіль він взявся?
«Він був завжди», - шепнув хтось скраю.
Іду, тривожно завмираю,
Та щось у грудях відчуваю.

Горить, ламає та пече,
Візьмусь за братове плече.
Віддихаю, та піду далі,
Вже час ламати «Ложе з сталі»,
Не буде у краю печалі.

Ідем всі разом, всі за волю.
А хто ще змінить нашу долю?
Ніхто. А хто нам допоможе?
А ти задумайся, хто зможе?
Наврядче хтось, спаси нас Боже.

І так ішли вони...вперед.
Серед наляканих черед.
Та не боялися нічого.
Ішли вперед, до перемоги.
Та воювати до знемоги.

І лилась кров, летіли кулі,
Згадалися роки минулі.
Коли все було майже так...
А хто зчинив оцей бардак?
Напевно він в душі слабак.

І от закінчилась війна,
Та буде ще, і не одна...
Допоки будуть в світі кати,
Що змушують народ страждати,
І хочуть в тюрми замикати.

Забити треба їх, до смерті.
Щоб не вважали, що - безсмертні.
Бо гріху більшого немає,
Як брат на брата поглядає,
З ножем в зубах... «Убью», - горлає.

Ніщо наш дух не переможе.
Зламає він «Стальнеє ложе».
Бо дух, він вічний, пам'ятай.
Ножа до брата не вертай.
Зламай усе. Верни свій край...

ТІНЬ ВІТРУ

Зриваю листя мертвих мрій,
Плету надію вчорашніх подій.
Мені сонце шле останній цілунок,
Відішлю йому я чарівний дарунок:
В ньому і сокола погляд, і спів солов'я,
В ньому і марення хмар...грайлива імла,
В ньому і доля бездарна моя,
І жорна в колоссі, й кривава п'ятьма.
Затьмарило хмари, скрапнули сльози,
Зникли птахи, сховались мімози.
Лиш моє тіло лишилось відкрите,
Смутком й печаллю повністю вкрите.
Чом ти сумуєш, чом не кричиш,
Чом ти на волю палку не летиш.
Я залишаюсь тут лише тому,
Що хочу зробити справу одну:
Хочу зловити тінь вітру примарну,
Наче відчутти все те, що не марне,
Все те життя, всі ті події,
Що переростають з роками у мрії.
Знаю, що хочу зробити щось дивне,
Щось тепле, тендітне і примітивне.
Я знаю, що хочу, я хочу не знати:
Не знати як в тілі із крилами не літати,
Як мати в руках своїх щастя єдине,
І втратити його в останню хвилину.
Не хочу я бачити світ непривітний,
В темряві ночі дощем оповитий.
Хочу відчутти лиш вітру частинку,
Єдину та світлу, як сніг, половинку.
Хочу поринути з вітром в танок,
Й навіки закрити весь світ нещасливих думок.

ХТО Я? ДЕ Я, І ЧОМУ?

Сиджу на краю зрадливої мрії,
Дивлюся на неї, на погляд важкий.
Не зможу я мати ніколи надії,
Сиджу і запитую: "Хто я такий?"

Зриваюсь і плачу, кидаюсь об стіни,
Шукаю рятунку, шукаю себе.
Та довкола мене лиш тільки руїни,
Холодна пустеля та небо рябе.

Пішов би вперед - зробив би я зраду,
Назад - і там би її віднайшов.
Лиш тільки відчувши глибінь снігопаду,
Спинюсь я тихенько, піде з рота кров.

Нічого зробити не зможу й не схочу,
Бо буде все марно, бо я завинив.
Лиш тихо ім'я твоє прошепочу,
Коли помиратиму сам серед нив.

Сніжана Данилюк

Сніжана Данилюк

МОЯ

Вечірнє місто потопили люди,
Зірвався вітер, затихли голоса,
Не раз згадаєш ці крихкі етюди,
Етюди віри, посмішок, добра.
Сьогодні, так як вчора посміхнешся,
Заб'єш тривогу, і потайки підеш,
Ти заболіла у мені весною,
І ту, безжально украдеш.
Останній танець, ще горить натхненням,
Палкі обійми, порвані слова,
Це вже не та історія кохання,
Давно не та, не та, не та.
Ти вже ідеш, я безумовно радий,
Хоч без любові я тепер один,
І тільки серце просить ще пощади,
Хоча б на декілька, хоча б годин.
Щока волога, опустіле серце,
Тебе, як панну, проводжаю знов,
Тепер назавжди, ти підеш журбою,
Назавжди нею зачеркнеш любов.
Я вже сумую, у душі хворію,
І на пероні, коли ти сама,
Без слів, думок і поцілунків,
Я Закричу: « Моя».

Я ПОВЕРНУСЬ!

Запам`ятай мій силует -
крихкий, неідеальний,
і криком відчаю скажи
фальшиве щось, банальне.

Я повернусь, і коротко всміхнуся,
заб`ю тривогу, але ж так люблю,
не покидай, прошу, холодну душу,
людину, що чекає на весну.

13

РАХУНОК

А давай погуляєм зимою,
По садках по-весняному свіжих,
І стежками вернемось додому -
Настільки чужих, настільки нерідних.
Я хочу відчути весняну блакить,
Вечірні розмови студентського парку,
Та щастя поклали ми на депозит,
Тепер це стандартний рахунок у банку.

І більше нічого мені вже не треба...
Хотіла я вчора тобі посміхнутись,
І вчора хотіла сказати «люблю»,
Та хоч би на мить мені озирнутись,
В те завтра, де я тебе обійму.
Не раз я ховалась за тими зірками,
Що окриляють небесну блакить,
І тільки на фото, пожовкле з роками,
Я посміхнулась на мить.
Сьогодні вже завтра, і тільки вогні,
Розпалюють зорі на синьому небі,
Зостались самі, ми тільки самі,
І більше нічого мені вже не треба.

ПРО МІСТО

Це місто сьогодні мене проганяло,
Та я поверталась, верталась, й не раз,
можливо я вітер в нього забрала,
лікуючи голову наборами фраз.
Чому ж поверталась,
бо палко любила,
любила той вітер, любила дощі, з тобою лишаюсь, хоча
й не взаємно, та в тебе від серця назавжди.

ДЛЯ НАС...

А знаєш для мене ти просто дитина,
Така ще молочна, і зовсім невинна.
І ніби не знаєш ще цього життя.
Раніше здавалось, що ти це є вічність,
Дочірня зоря, на фоні планет,
А зараз для мене ти просто безмежність,
Що плавно зникає в уривках касет.
Старі фотокартки, незламана тиша,
Душевні розмови, і є тільки ти,
Для нас ці хвилини - безцінна реальність,
Реальність натхнення, любові й краси.
І зараз, коли всі стежки потоптали,
Немає вже сенсу, кудись нам іти,
В повітрі думок поступово зникаєш,
Забуваючи хто ми, й для чого жили.

Hamaria Kapnoba

Hamaria Kapnoba

БЕЗ СЛІВ

Холодні світанкові очі
Сховалися у мареві дощу...
-Я заберу тебе з собою, хочеш?
Усі обмани я твої прощу!

-Мої обмани? Ні, полуда
Закралася у погляд твій.
То лише інших пересуди,
Неправда все, облиш, повір!

18

-Неправда значить? Що ж, можливо,
Жорстокий світ, такі усі
У душу заглядаються сміливо
В чужу, звичайно, не дурні.

-Ти думаєш? То світ суворий
І прихистку шукаю я дарма?
-Та ні, єдина, трохи гордий
Та є і друга сторона.

-Яка? Відкриєш таємницю?
-Зажди, я підберу слова.
І тільки мокра по обличчю
Солоні покотилася сльоза...

МЕТІЛЬ

Скільки ніжності у світанку,
Скільки найтаємніших мрій
В цьому ночі схованку
Замітає метіль.

І немає, й не хочу
Шепіт чути чужий,
Лиш на тебе цієї ночі
За вікном вже чекає метіль.

Лиш одному наспівує вітер,
Про коханії очі сумні,
І мороз розмальовує квіти,
На вікні, поки стихне метіль.

А в душі лиш застигла печаль,
Забуваючи наші дні,
Не зостався сьогодні ти, жаль
Я одна, а на серці у мене метіль.

Ти прилинь через мороки ночі,
Через обмани всі наші і правди,
Я зігрію тебе, а хочеш
Залишуся з тобою назавжди!

НА ПРОЩАННЯ...

Не лишиш спогадів на згадку,
І змис краплями дощу твоєї цілунки,
Не повернешся вже одного ранку,
І не зігрієш ти теплом озяблі руки.

Не запитаєш більше про кохання,
У ніч, коли все небо всипане зірками,
І мріяти не будеш аж до світання,
Ховаючи здогадки десь між думками.

20

Тобі вже не цікаво, чому така сумна,
Й чому ховаю очі я від перехожих,
Не думай, я не боюсь лишитися одна,
Боюся я зустріть на тебе схожих.

Таких наївних зовні, і таких черствих,
Що душами чужими так легко грають,
Інших ж почуття для них нещирі і пусті,
Адже вони лише для втіхи обіймають.

Спочатку просто, по-дитячому і щиро,
А потім десь береться пустота в очах,
І не помічаєш той момент, коли не віриш,
Коли у душу закрадається підступний страх.

Усе було, пройшло і вже не актуальне,
Ти не такий простий, і я як лабіринт,
Тому усе, що я зараз кажу тобі - востаннє,
Адже тобі вже не до мене, тебе чекає світ.

ДО ТІЄЇ, ЩО СТАЛА ЄДИНОЮ...

Мимоволі торкаючись губ,
Невблаганно тануть сніжинки,
Білих пагорбів й кучугур,
Не покриють вони і хвилинку.

Ти ідеш - мовчазний, через зиму,
Й не ховаєш від холоду руки,
Твого серця з тобою лише половина,
Інша ж - в твоєї солодкої муки.

Дивно якось, і швидко, й без бою,
Своє серце віддав ти лиш їй,
А вона, не питаючи, забрала з собою
Всі думки твої, й сотні нездійснених мрій.

То нічого, вона ж бо щедріша за всіх,
І взамін принесла для тебе кохання,
Сильнішого, за наймогутніший оберіг,
І ніжного, як зорі в світанні.

Твою душу зігріла теплом,
Яке не під силу і лютим морозам,
Кожен день для тебе сонячна днина немов,
З того часу, як стала в тебе на порозі.

Ти ідеш, а сніг замітає дорогу,
Ти ідеш, до тієї, що стала єдиною,
Ти ідеш, й з надією просиш у Бога,
Щоб ніколи й нізащо тебе не покинула.

ДЕРЕВО ЛЮБОВІ

Солодкуватий присмак губ твоїх
Й очей зелених строга таємниця
І ніжний доторк до душі країв,
Таким сьогодні ти мені наснився.

Ти брав мене за руку й ми летіли
Одні, у мерехтінні тисячі зірок
Нам ангели подарували крила
З мереживних сплели ниток.

22

Ти милувався мною, а я не сміла
Поворухити навіть пальчиком руки
Тебе я відпускати не хотіла
Бо ж знала, у нас попереду - віки.

Із сотень тисяч днів й ночей
Із крапельок роси і ніжного зітхання,
Створила доля наш ковчег
Назвавши іменем кохання.

Крізь люту повінь навесні
Й долаючи палюче сонце влітку
Через реальності й рожеві сни
З любові голуб принесе нам вітку.

І ми - посадим її серед саду,
Де розцвітають пуп'янки лілові,
Де серед груш і винограду
Плекатимемо дерево любові.

ТЫ И Я

Любовью сердце согревая
Ты смотришь нежно мне в глаза.
И в двух зеленых уголочках рая
Видна мне неба бирюза.

Такой родной и самый лучший -
Ты для меня как бесконечность.
Проказницы судьбы счастливый случай,
Моя и радость, и безмятежность.

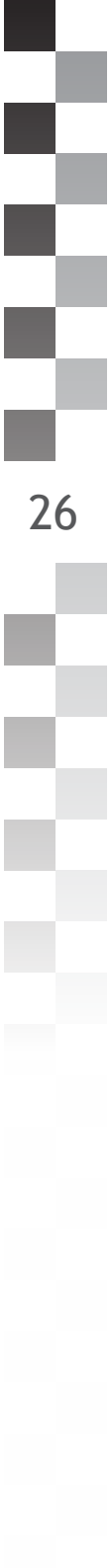
Касается щеки твоя рука
И трепет в сердце замирает.
С тобой мы вместе на века -
Вдвоем идем, вдвоем летаем.

Мечта оттенки на твоих ресницах
Оставила как счастья два крыла
Когда не вместе, ты мне снишься
А на яву, всегда и рядом ты и я.

Оксана Мамрут

Оксана Мамрут

Ми всі поети свого слова,
ми композитори думок,
ми є художники промови
і так в життя ми робим крок

У повсякденності подій,
де не спочине серце,
торкнеться журба веселих вій
й сльозами повниться її озерце.

Мені б спинитися на мить
повітря вдихнути,
від чого серце щемить
сторонньому не досягнути.

Думки впираються в слова
рвуться на волю,
від них вже повна голова
але не дам я їм порушити волю.

І зміст думок усе росте
шукаю я основу,
хай краще сонце золоте
закружить голову.

Ми живучи лише вчимось
свої ховати грози,
і для журби не піддамось
хоч стримуємо сльози.

19.03.2013

УКРАЇНО

Розходяться дороги і стежини
і мчать у даль за небокрай,
у житті кожної людини
є час, коли про Батьківщину... - краще не питай!
Усі ми діти твої Україно
на теренах твоїх зростаємо, живем
і найрідніша мова - солов'їна,
де б ти не був теплом торкне.
Стрімкі потоки ручаїв,
до хмар торкаються Карпатські гори,
знайоме все до подиху лісів
і до гаїв, лісів шумної розмови.
Величний Київ і старечий Львів,
славетне Запоріжжя і рідні Карпати,
у кольорах різних віків
завжди раді вас прийняти.
Наш рідний Український краю,
золотом ввінчена земле,
де б не закинула нас доля
ми хоч в думках вернемося до тебе!!!
30.10.2013 (в Білорусії)

ЛЮДИНА

Сім'я, родина, дім, людина,
життя чудове та єдине,
життя шалене та нестримне
життя чудове та єдине.

Розлука, страх, наука, днина,
що може витерпіть людина,
кохання, підлість, відчай, примус,
що може витерпіть людина?

Доба, день, час, хвилинка,
кого чекать може людина,
онука, батька, матір, сина,
кого чекать може людина.

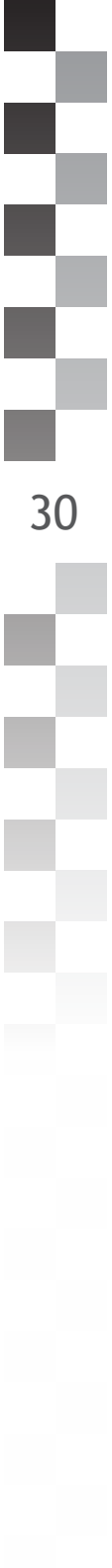
Чиє життя їй цінне?

І що ж таїть в собі людина!?

2011

ДО БОЮ!

Пролунало над віками,
я тебе кохаю...
і словами не опишеш
як же я чекаю... .
Я кохаю і чекаю
завжди в самоті,
моє миле сонце -
ти присниль мені.
І дозволь порушить тишу
помахом крила,
може я іще десь з висі
вбачу блиск твого чола.
Твій голос так далеко
десь за широкою стіною,
ти, високо літаєш там лелеко -
довідайся до милого, ти, перед боєм...
Скажи, ти, милому,
що я чекаю,
скажи коханому,
що віри не втрачаю!
Я знаю, що життя важке
та рани не загою,
ти рідне серденько моє
я поряд, я завжди з тобою!..
17.12.2012

Ми не царі своєї долі,
ми не власники свого життя,
нас губить тиск вождів сваволі -
він не пускає нас до майбуття.

Ми всі залежні є від когось,
ми підкоряємося їм,
чи боїмося ми когось
чи просто лестимо ми їм.

30

Нас убиває їх зухвальство
і жага до розкішного життя,
а нам лишається лиш жалість
до свого невіданого майбуття.
15.02.2013

Прийшли на зміну ми тодішніх поколінь,
колись нас також змінять, -
та не звелись діди ще наші з колін,
і без війни ще люди гинуть.
Зупинюся на хвилину
відчую як ідуть роки
і не вернуться вже на Україну
її часом втрачені сини.
Цей край для нас є рідним
але тепла його не відчуваю
і чую голос рідний
та звідкіль лине я не знаю...
15.02.2013

Важкі реалії буденного життя.
Розкидані повсюди заплутані дні.
В минулому розпалось майбуття
тут холодно мені.

Важкими фразами заплутавсь діалог,
зломилось сяйво сонця у тумані,
а в мене вийшов лиш пролог,
якісь слова не зібрані, а рвані.
18.03.2013

John B

Мар'ана Мельник

Мар'ана Мельник

ПОТОНУВШІ

Потопилися люди в калюжі,
Як маленькі котята в відрі,
Заклало котяттам вуха,
дісталась вода до мізків.

Ніс закрили, зажмурили очі,
І щосили піджали хвости:
“Не зумію, не вмію, не хочу...”
...боротись не може слабкий.

34

Потопилися люди у морі,
торкнулись носочки піску,
на дно впали - momento mori,
а пірнули - знайшли глибину.

На дні сильні віднайдуть опору,
Впасти нижче немає куди,
Погляд завжди спрямований вгору,
Круто бути на дні.

НУ, ДАВАЙ!

Сподіваннями тішся...
Й залишай за собою трухляві прогнивші мости,
Як дитина колись повернутись надійся,
По мостах ненадійних,
Що єднали колись дві душі..

Ну, давай!
Озирнутися бійся.
Бо що буде коли ти узрієш в собі
Кладовища мостів людей вже духом не рідних,
І що буде тоді, коли пізно принести вінки...
Бо чужі..

Ну, давай!
Не вагайся, пали!
І дивись як горить снів омана зрадливих,
І не варто ніколи нікого клясти!
Коли йдуть - вина не твоя, то рішення сильних.

Arina Ivanova

Arina Ivanova

ШЕВЧЕНКО Й УКРАЇНА

Шевченко й Україна, -
Ці слова загадкові мені.
Вони як промінчики з неба,
Що сняться мені уві сні.

Шевченко й Україна -
Повторяти їх буду щодня
І ніколи не забуватиму,
Де Вкраїнонька рідна моя.

38

Шевченко й Україна -
Це чиста морська глибина.
Пірнуть туди має кожен
На кого чекає вона.

Шевченко й Україна, -
Ці слова пам'ятайте завжди
І ніколи не забувайте,
Де народилися Ви.

МРІЯ

Мрія моя летить у далечінь
Зі мною вона - промінчик ясний.
Світи, світи мріє!
Світи, світи ясно!
Нехай буде сонце
Нехай все прекрасне
Вирує усюди: в мені і тобі.
Відкрий своє серце для доброти!

ВЕСЕЛКА ЖИТТЯ

Іскриться веселка мого життя,
Сяє як символ щастя та майбуття
Дивлюся у небо і чую я дзвін
Що лине до мене промінчик ясний.
Веселко моя ти, перлино блакитна
Ввійди в моє серце, торкнись моїх уст
Я завжди з тобою,
Я чую твій дух.
Життя ти моє, талісман чепурний!
Я тебе благаю, не погасись.
Почуй потік струн серця мого
І я стану володаркою єства твого.

ДЯКУЮ ТОБІ, ІСУСЕ!

Дякую Тобі, Ісусе,
За кожна крапельку роси,
За кожен день цей неповторний,
За доброту, за світ краси.
За кожна квіточку, Ісусе!
Завдячую я лиш Тобі.
І нехай що там в світі буде
Я пам'ятатиму завжди,
Що Ти в мене один-єдиний,
І більш нікого світ не зна,
З Тобою буду я щаслива,
Бо найдорожчого нема.
І ще раз дякую, Ісусе,
За кожен день, за мить життя.
Коли на світ з'явилась я,
Коли життя мені Ти дав
І впевнено сказав: «Ступай в далеку путь життя,
Ступай і вір у майбуття».
Я й спитала Його:
«За що мене у світ цей повело,
Світ прекрасний і чудовий,
Різнобарвний, кольоровий».
І я подумала, це рай
Це той гомін, це той край,
Де немає горя й чвар.
Є лише добро і згода,
Є лише тепло й погода,
Сонце сяє там щодня,
Де смієшся ти і я.
Дякую Тобі, Ісусе,
За те, що Ти в мене є,
Бо люблю я Тебе дуже-дуже
Ти найдорожче щастя моє!

Кристина Моначицкая

Кристина Моначицкая

«ПРИСВЯЧЕНО МАЙДАНУ»

Та ніч, безкрайна тиха ніч,
десь там, але не на Україні.
Лиш тут усі ми пліч-о-пліч
стоїмо за правду, віру та надії.

Вже стільки крові пролилось,
але народ не залякаєш.
Ми тут, щоб добре нам жилось
і ти також цього бажаєш.

44

Ти перший скажеш, що майдан - ніщо,
стояти там безглуздо.
Але повір, бажаєш ти того,
щоб не було там дійсно пусто.

Щоб всі, всі, всі повстали в час,
в такий потрібний й важкий всюди.
Щоб не сказали вони нам «фас»,
ми не тварини, ми - українці, чесні люди.

Ми прагнемо справжнього життя,
і без брехні, і без зневір'я.
І лише наше серцебиття
не зверне більш увагу на їхнє марнослів'я.

У нас є віра й сила є,
ми всього зможемо досягнути.
Бо ще не вмерла та країна,
що зветься щиро - Україна!

45

Palero Kapnik
Palero Kapnik

ГОРЕ—АРХІТЕКТОРИ

Поназводили замків мрійно,
Поховалися поодинці,
Порозв`язувало всі війни
Покоління принцес і принців

Понаставили кругом криво
І побігли хвалитись рвучко,
Але вас викриває злива,
Архітектори-недоучки

48

Закричали: “Дивіться, вмієм
Будувати тривале щастя “ -
Та дахи повітряним змієм
Позривало у бурю. Трясця

Поробили пусті покої:
Гордість сильна, не пропустила.
Там, де треба щоб було двоє,
Там самотньо, і тане сила

Повстрявали у власних стінах,
Сидите собі самотою,
І, шукаючи в чомусь винних,
Перегукуєтесь з луною

У кутках, у глухих кімнатах
Помираєте самотою
Нещасливі, таких багато,
Вже обридли - більмо на око

Їм трансюють холодні вікна
Перехожих, успішні пари,
Що проходять. Туга не зникне,
Невдоволена вічна кара

Так живуть кожен день похмуро,
Взявши правило: “Винен ти”,
Всі уміють робити мури,
Одиниці лише - мости

49

Сезиң Бирәм

Сезиң Бирәм

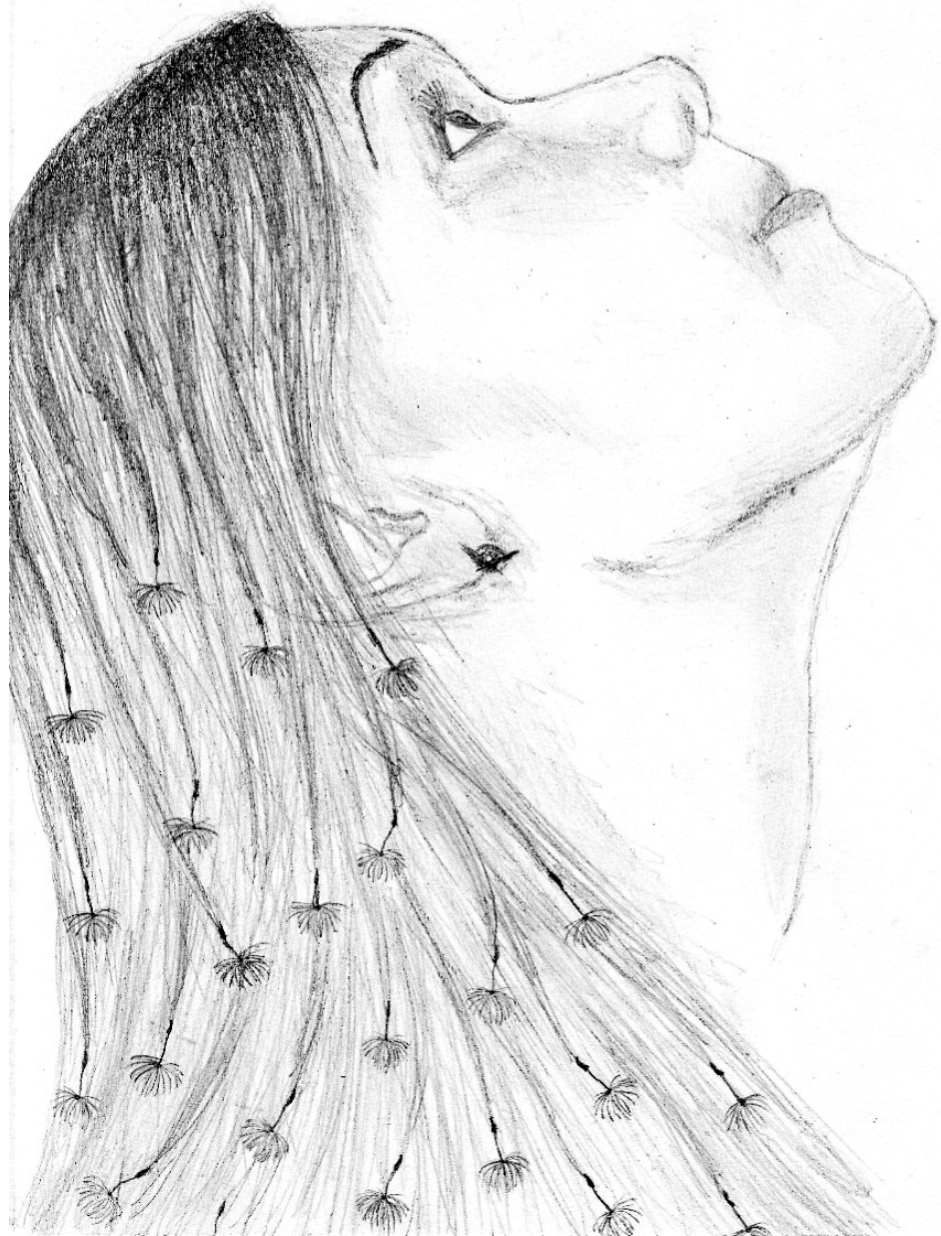

ДЕНЬ СТУДЕНТА

У першокурсників в цей день усмінене лице,
бо вперше це так близько їх стосується,
з них хтось закінчив школу, хтось ліцей,
тепер по повній всі вони тусуються

Другий курс вже має однорічний досвід,
бо святкували того року день студента,
дехто той день не пам'ятає й досі,
а хтось ніколи не забуде ті моменти.

Karimyyk Opiti

Karimyyk Opiti

А Я ХОТІВ, Я Ж ТАК ХОТІВ...

А я хотів, я ж так хотів!..
Тебе завжди тримать за руку
Щоб не відчуть і мить розлуки!
Та втримати, бач, не зумів..

А я хотів, я ж так хотів
У тебе в серці завжди жити
І гріти, й вірити, й любити
Й кохати як ніхто не вмів.

56

А я б хотів, я б так хотів
Для тебе час призупини
Й наднову в небі засвітити,
І завше розуміть без слів.

І я хотів, я б так хотів,
Щоб ти мене весь час тримала
За руку, й ніколи не пускала
Хоча б пройшло мільйон життів!

А я хотів, я ж так хотів...

11.05.2013

СОВА

Чому ти, Музо, ходиш в гості уночі?
Чому не вранішня ти птаха?
Чи ти - сова, і сонячні ключі
Із тебе роблять сонну черепаху?

Була б ти наче жайворон бадьорий,
То рано зранку я б ловив твій спів,
Або вогненним півнем гоноровим -
Аби могутнім голосом будив.

Нехай була б орлом білоголовим
Або шулікою, що із небес спада,
Й тихенько вихопивши слово в Бога
Кріпила б на кінець мого пера.

Чому б не бути тобі боцюном крилатим
І не приносити шедевр, немов дитя?
Натомість знову не пускаєш спати,
А списаний папір як правило сміття..

Та й не жар-птиця ти казкова і палюча,
І не приносиш фантастичних ти видінь..
Чому не голуб білосніжний і сліпучий,
Поштовий голуб видатних творінь?

Й що не зозуля ти я долі вдячний,
Що у чуже гніздо ти не кладеш мої слова,
І вдячний за гостини, хоч і рідкі й необачні,
Й що прилітаєш як хоча б сова.

16.05.2013.

ЛЮДИНА ДОЩУ

Як перша нота починає пісню,
Так крапля, що ховається в траву,
Під гуркіт грому голосний та грізний
Дає життя людині Дощу.

Приходить він дитиною в наш світ,
Ступаючи невпевнено і кволо,
Не зоглянешся - вже статечний дід,
Наче господар походжа по колу.

58

Росте не по годинах й не по днях,
Покликаний добро творити людям -
Омиє тіло, змиє страх,
Очистить душу від брехні і бруду.

Та й досі він дивуються чому
Про нього зле говорять добрі люди,
Чи моляться, благаючи дощу,
А прийде - поховаються усюди.

І за своє життя, чи довге, чи коротке,
Він з кожною душею розмовля,
Гірке життя живеш, а чи солодке,
Дорослий ти чи зовсім немовля.

І чистим духом він відповідає,
І друкать із людино Дощу,
І з нетерпінням знов вони чекають
Чи літній дощик, чи рясну грозу.

Дощу людину лише ті не полюбляють,
Хто із собою не в ладу живе,
Бо Дощ у серце двері відчиняє
Й дарує шанс послухати себе.

30.05.2013

А в мОїх жилах вже давно тече не кров,
Меланхолійно серце розганяє тЕрпку каву,
Очей я не зімкну цієї ночі знов,
Гвалтуючи думки спокійно і ласкаво.

Я буду довго мучити гітарні струни,
Я буду довго мучити невинний олівець,
Щоб написати обережні знаки й руни,
Та на папері ставлю лише крапку. Все. Кінець.
14.06.2013

А ПАМ'ЯТАЄШ?

Я пам'ятаю, як втекли ми з раю,
Не знаючи доріг й ламаючи педалі.

Я пам'ятаю, як згубилися ми в хмарах,
Й бродили по землі, немов примари.

Я пам'ятаю, як стояли ми, неначе вкопані,
Ще не осмислені і одне одним не второпані.

Я пам'ятаю, як зустрілися очима,
Й стояли, ніби мали потяг часу за плечима.

60

Я пам'ятаю, нашу зустріч вдруге,
коли не очі стрілися, а губи.

Я пам'ятаю, нашу зустріч втретє -
Тіла злилися і гойдались як в кареті.

Я пам'ятаю все. Ті ніжні доторки
Ще не порнографія, але й вже не еротика.

Я пам'ятаю крик, та крик не відчаю,
А крик екстазу, бо торкнулись вічності.
А пам'ятаєш?

30.07.2013

ТВОРЕЦЬ

Я - Неба син і син Землі,
Я - Сонця внук і Місяця дитина,
Я - Вітру брат і брат Воді,
Я - Бог і я проста Людина.

Я - всесвіт і молекули частина,
Я - буйна злива і краплина лиш одна,
Життя не міряю ні в хвилях, ні в годинах
Бо вічність - це життя мого пора.

Мій батько - Бог, початок Роду,
Великий Архітектор і Митець
Вдихнув життя в свою подобу,
І ось я син його, я теж - Творець.

Я - Бог-Творець, і маю сили
творить Красу, Гармонію й Життя,
Коли душею в мене вірять,
Як вірять в Бога чисте ще дитя.

Я - Неба син і син Землі,
Я - Сонця внук і Місяця дитина,
Я - Вітру брат і брат Воді,
Я - Бог, Творець і я проста Людина.

16.09.2013

А ДАВАЙТЕ ВІКУ НЕ ЛІЧИТИ!

А давайте вік лічити
Не в хвилях і годинах, і не в днях,
А в хмарах, що встигають понад нами пролетіти,
Або в непорахованих зірках?

А давайте вік лічити,
Не у днях, не в тижнях й місяцях,
А числом яскравих літніх квітів,
У бджілках на їхніх пелюстках?

62

А давайте вік лічити,
Не в роках, не в зимах і літах,
А в листках, що вже успіли пожовтіти
На раніш зелених деревАх.

А давайте вік лічити
Не в декадах, не в століттях, а в життях
Із любов'ю у серцях прожитих
З посмішкою щастя на вустах.

18.09.2013

НА ОДНІЙ ХВИЛІ

Ми на одній з тобою хвилі радіоефіру,
Хоча живемо в паралельних ми світах,
Хоч не знайомі, та я завжди у тебе вірив,
Бо сміх твій часто у моїх луна думках.

І ти десь там закінчуєш за мною фразу,
А я ось тут дописую за тебе цей рядок,
Якби тебе зустрів - впізнав відразу,
Як на яву я бачу твій грайливий крок!

Твої думки ловлю в своїм ефірі
І перетворюю в свої слова.
А у твоїй каліграфічній писанині
Знаходиш мрії, що їх мрію я.

Та нам ніколи один з одним не зустрітись,
Бо в паралельних ми існуємо світах,
І як могла одна душа на двоє поділитись,
Що половинки не зустрінуться й у дзеркалах?

20.09.2013